ΕΤΟΣ Α.' ΛΕΜΗΣΣΩι ΚΥΠΡΟΥ 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1888 ΑΡ. 1.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ἐμμέτρως ὁμιλοῦσα
χωρὶς νὰ ἔχῃ γλωσσικὰ κομψεύματα καὶ λοῦσα.

'Σ ταῖς δεκαπέντε νὰ ζητῇ καθένας νὰ τὸν ἴδῃ.
Ἡ πέννα εἶνε ὀκνηρὰ τοῦ Β. Μιχαηλίδη.

Συνδρομὴ προπληρωτέα εἶνε διὰ ἕνα χρόνον
πέντε ἀργυρᾶ σελίνια διὰ τοὺς ἐν Κύπρῳ μόνον.
Ἑπτὰ δὲ προπληρωτέα γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν
γιατ' ἡ πόστα 'γι' αὐτοὺς πέρνει πιὸ μεγάλο μερτικό·

Καὶ γνωστοποιῶ ἀκόμη ὅτι ὅποιος κι' ὅ τι θέλει
ἀπὸ τὸ νησὶ κι' ἀπ' ἔξω εἰς τὸν «διάβολον» νὰ στέλλῃ
οὕτω πως νὰ ἐπιγράφῃ τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν
«πρὸς τὸν Β. Μιχαηλίδην Νῆσον Κύπρον Λεμησσόν.»

Εἰδοποίησις σπουδαία
τοῦ «Διαβόλου» καὶ ὡραία.

Σαλπίζω καὶ εἰδοποιῶ κυρίους καὶ κυρίας
ὅτι ἀφοῦ σκεπτώσουν δυὸ δεκαπενθημερίας
ἀφ' ἧς ἡμέρας ἤρχισεν ὁ «Διάβολος» νὰ βγένῃ
κι' ἀκόμα εἰς τὸ χέρι τους τὸ πρῶτον φύλλον μένῃ,
νὰ μὴ λυποῦνται δι' αὐτὸ πῶς ἔχασαν διόλου
κ' εἶνε σωστοὶ συνδρομηταὶ κ' ἱππόται τοῦ «Διαβόλου».
Ὅσοι προλάβουν γρήγορα καὶ τοῦ τὸ ἐπιστρέψουν
στὲς ἰστεμὲς τὸν «Διάβολον» αὐτοὶ θὰ τὸν νηστέψουν.
Ἀλλὰ μετὰ τριάκοντα καὶ μιὰν ἀκόμα μέραν
τότε τὴν πτῆσίν του πρὸς σᾶς θὰ κάμῃ τὴν δευτέραν.
Σὲ δυὸ ἑβδομάδες μιὰ φορὰ θ' ἀρχίσῃ πιὰ νὰ βγένῃ
θὰ βγένῃ ὅμως τακτικὰ καὶ πίσω δὲν θὰ μένῃ.
Καὶ ἂν τοῦ κοσμοκράτορος ἡ χάρις βοηθήσῃ
ὁ «Διάβολος» συχνότερα θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ.
καὶ πιὸ μεγάλος θὰ γείνῃ καὶ πιὸ καλὰ θὰ ψάλλῃ
καὶ ζωγραφιὲς διάφορες ἀκόμη θὰ σᾶς βάλλῃ.
Κι' ὅταν κανεὶς συνδρομητὴς θὰ γείνῃ τοῦ «Διαβόλου»
πέντε σελίνια δὲν πρέπει νὰ λυπηθῇ διόλου.
Ἂν θέλῃ ἀπὸ θάνατον τὸν «Διάβολον» νὰ σώσῃ
τὴν συνδρομὴν 'ς τὸ δεύτερο τὸ φύλλο νὰ πληρώσῃ
ἄλλως εὐθὺς θὰ τοῦ κοπῇ τῶν φύλλων ἡ σειρὰ
μὴ σᾶς φανῇ ὅμως ἐδῶ πῶς ὁμιλῶ σκληρά.
Εἰς κάθε του ξεφούρνισμα ὁ «διάβολος» κουστίζει
καὶ ἅμα δὲν προπληρωθῇ σβύνει καὶ δὲν ἀξίζει.

Τοῦ «Διαβόλου» πρῶτον βάθρον.
Τοῦ «Διαβόλου» πρῶτον ἄρθρον

ΗΛΘ' ἀπὸ τὴν μαύρην χώραν τ' ἀντιχρίστου Βελζεβούλη
ἀπ' ἐκεῖ ποῦ εἶνε ἴσοι καὶ τ' ἀφεντικὰ κ' οἱ δοῦλοι.
γιὰ νὰ ζῶ κ' ἐγὼ μαζῆ σας κ' εἶνε φίλοι μ' ὁ σκοπός μου
νὰ σᾶς λέγω τραγουδῶντας τὰ καμώματα τοῦ κόσμου.
Εἶνε πλησμονὴ καὶ φθήνια 'ς τὸ χαρτὶ κ' εἰς τὸ μελάνι
ὅσον ἀφορᾷ τὰ λόγια τίποτε κανεὶς δὲν χάνει.
Εἴμεθ' ἀπὸ λόγια ὅλοι φορτωμένοι ἀπειρίαν
καὶ ἀπὸ ἐμὲ ἂς ἔχουν ὅλοι μνήμην αἰωνίαν.
κεῖνοι ποῦ πρωτοπλασθῆκαν εἰς τὴν γῆν καὶ δὲν τὰ ξεῦραν
καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον μὲ τὸν νοῦν τους τὰ ἐφεῦραν.
καὶ μετὰ πολλοὺς αἰῶνας εὔγαλαν τὰ γράμματά τους
καὶ τὰ ἔγραφαν ἐπάνω 'ς τὰ παπύρινα χαρτιά τους.
τὰ εὑρίσκομεν ἐμπρός μας εὐθὺς ἅμα γεννηθοῦμεν
καὶ γραμμένα τὰ πουλοῦμεν δίχως νὰ τὰ ἐκτιμοῦμεν.

Εἶν' ἀδύνατος ἀκόμα κ' ἡ φωνή μου κ' ἡ καρδιά μου
κ' ἴσως δὲν θὰ σᾶς ἀρέσῃ 'ς τὴν ἀρχὴν ἡ τραγουδιά μου.
Ἀλλ' ὁ κοσμοκράτωρ ὅστις εἶνε ἄσπονδος ἐχθρός μου
ὁ θεώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς θεὸς τοῦ κόσμου.
Ὁ ΠΠΑΡΑΣ, ὅστις ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς εἶνε ὁ μόνος
ὁποῦ σύσσωμος ὁ κόσμος τὸν λατρεύει ὁμοφώνως
'ποῦ τὸ ἔλεός του εἶνε ψεῦδος δόλος ἀδικία
κι' ἄπιστον κρατεῖ τὸν κόσμον ὅλον ἐν ἀνωμαλίᾳ.
Ἂν μαζῆ μου ἀγαπήσῃ καὶ παραταθ' ἡ ζωή μου
ἔχε βέβαιοι θ' ἀλλάξῃ κ' ἡ καρδιά μου κ' ἡ φωνή μου.

Ὁ παρᾶς κάμνει νὰ κόβῃ τὸ σπαθὶ τοῦ βασιλέως
ὁ παρᾶς ἐνδυναμόνει τὴν φωνὴν τοῦ ἱερέως
καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν πέννα ῥήτορος ἢ διπλωμάτου
τ' ἀστρολόγου καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ τηλεσκόπιά του
ὅλα, ὅλα καὶ τὸν ναύτην σ' τοὺς ὠκεανοὺς νὰ πλέῃ
καὶ τὸ κλούβιο μου κεφάλι ὡς ἡφαίστειον νὰ καίῃ.

Πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐφεῦρεν ὁ ἀναθεματισμένος,
τὸν παρᾶν καὶ εἰς ἐκεῖνον εἶνε πάντα σκλαβωμένος!
ἀπὸ ὅσα ὑποφέρει εἰς τὸν κόσμον κάθε μέρα
ὁ παρᾶς εἶνε ἡ μόνη εἶνε κ' ἡ μεγαλειτέρα
βάσανος τοῦ σώματός του τύραννος τῆς κεφαλῆς του
κι' ὁ παρᾶς τὸν κατατρώγει μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του.
τέλος πάντων τί τα θέλεις μὲ τὸ κλούβιο τὸ μυαλό του,
ὅσα εἰς τὴν γῆν ἐφεῦρεν εἶνε ὅλα γιὰ κακό του

Ἐβγαλε σπαθιὰ τουφέκια κι᾿ ἄλλα, σφαῖρες πυροβόλα,
δυναμίτιδες προσύτια γιὰ καταστροφήν του ὅλα.
Καὶ αὐτὰ ὅλα διότι εἶνε ἡ κακή του φύσις
νἄχῃ πάντοτε πολέμους ἁρπαγὰς καὶ κατακτήσεις.
Τρώγονται καὶ τ᾿ ἄλλα ζῶα μεταξύ των τῆς γῆς ὅλα,
ἀλλὰ μὲ τὰ δόντια, καὶ ὄχι μὲ σπαθιὰ καὶ πυροβόλα.

Ἄνθρωπε τρελλέ, πλανᾶσαι μόνος σου νὰ ἐπαινῆσαι
ὅτι εἰς τὴν γῆν ἐπάνω κάτι τι σπουδαῖον εἶσαι.
Ἅμα γεννηθῇς εὑρίσκεις ἕτοιμα καὶ τὰ σχολεῖα
κ᾿ εἰς τῆς μάνας σου τὸ στόμα κ᾿ ἐν αὐτῇ τῇ κοινωνίᾳ,
ὅσα ἔκαμαν αἱ τόσαι γενεαὶ εἰς τόσους χρόνους,
καὶ γεμίζεις τὸ μυαλό σου δίχως κόπους δίχως πόνους.
κ᾿ ἔπειτα μεσ᾿ ᾿ς τὰ ἄλλα ζῶα στέκεις ὅλως κορδωμένος
κ᾿ «εἶμαι ἄνθρωπος-τοὺς λέγεις-ἄνθρωπος τελειωμένος.»
Γιὰ γεννήθου μέσα ᾿ς τ᾿ ὄρος καὶ νὰ σ᾿ ἀναθρέψῃ ᾿γίδα;
νὰ ᾿δῇς ἔπειτ᾿ ἀπὸ μίαν δεκαπενταετηρίδα
πῶς θὰ μυηθῇς τὴν ᾿γίδα ἀπ᾿ τὴν μύττην ὡς τὸν πάτον,
καὶ θὰ ἦσε σωστὸς τράγος ἐκτὸς μόνον τῶν κεράτων·
καὶ ἀντὶ νὰ ξεύρῃς γλῶσσαν νὰ ᾿μιλᾷς καὶ νὰ διαβάζῃς,
ὡσὰν τράγος θὰ βαδίζῃς κι᾿ ὡσὰν τράγος θὰ φωνάζῃς.
Τότε δὲν θὰ ἔχῃς χρόνο, μῆνα, ᾿μέρες κ᾿ ἑβδομάδα
δὲν θὰ ἔχῃς πανταλόνι καὶ καππέλλο καὶ βελάδα·
δὲν θὰ ἔχῃς ὡρολόγι καὶ γερόχια καὶ κραβάτα,
τέλος πάντων μ᾿ ἕνα λόγο δὲν θὰ ἦσε μασκαράτα·
θἄχεις τότε τὴν γῆν στρῶμα καὶ τὸ χόρτον γιὰ τροφή [illegible]σου,
καὶ τὴν αἶγα γιὰ θεόν σου καὶ τὰ νύχια γιὰ σπαθί σου.

Ὥριμον τὸν νοῦν ἂν εἶχες κ᾿ ἦσουν ζῶον τελειωμένον,
ἔπρεπε τὸν κόσμον ὅλον νὰ τὸν ἔχῃς ἑνωμένον·
νὰ ἦν᾿ ὅλος ἕνα σῶμα καὶ νὰ ἦν᾿ ἀγαπημένος
κι᾿ ὄχι καθὼς εἶνε τώρα εἰς φυλὰς διῃρημένος,
κι᾿ ὅλοι τρώγονται ᾿σὰν σκύλλοι, ᾿σὰν θηρία καθημέρα,
ποιὸς τὸν ἄλλον νὰ σκοτώσῃ νἄχῃ γῆν περισσοτέρα.
᾿Αγριοβλέπ᾿ ὁ εἷς τὸν ἄλλον ὡσὰν σκύλλος θυμωμένος,
κ᾿ ἔχει πάντα τὴν φροντίδα νὰ εὑρίσκετ᾿ ὡπλισμένος
τὰς θαλάσσας καὶ τὰς γαίας τὰς ᾿δικάς του νὰ φυλάξῃ
καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον νὰ ὁρμήσῃ νὰ ἁρπάξῃ·
βλέπ᾿ ὁ εἷς τὸν ἄλλον πάντα μὲ τὰ δόντια ἀκονισμένα·
τὰ θηρία τ᾿ ἄλλ᾿ ἀρκοῦνται νὰ σκοτόνοντ᾿ ἕνα ἕνα,
ἐνῷ σὺ εἰς μυριάδας διὰ μιᾶς εἰς τὸ πεδίον·
βέβαια διότι εἶσαι τελειότερον θηρίον·
κι᾿ ὅμως τὴν δικαιοσύνην ὡς θεὸς ὑποστηρίζεις,
κ᾿ ἔχεις νόμους καμωμένους καὶ τὸν φόνον ἐμποδίζεις.
Εἰς τῆς φύσεως τοὺς νόμους σὺ νὰ γείνῃς ἐναντίος
μὲ τοὺς ἰδικούς σου νόμους, πές μου δὲν εἶσαι γελοῖος;

Εἶν᾿ ὁ τρόπος ᾿ποῦ ηὗρες γιὰ νὰ ζῇς κατηραμένος
καὶ γι᾿ αὐτὸ εἶνε κι ὁ κόσμος εἰς δυὸ μέρη χωρισμένος.
Τὸ ἓν μέρος χορτασμένον τὸν χρυσὸν ἀποθηκεύει
καὶ τὸ ἄλλο πεινασμένον ὡσὰν σκύλλος τοῦ δουλεύει·
τὸ ψωμὶ σὺ ὁποῦ ἔχεις ὅλαις τοῦ χρυσοῦ ταῖς χάρες
τ᾿ ἀγοράζεις μιὰ δεκάρα καὶ τὸ δίδεις δυὸ δεκάρες.
Ἐμὲ ὅμως ἂν ἡ πεῖνα εἰς τὸν διάβολον μὲ στέλλει
κι᾿ ἂν δὲν ἔχω ταῖς δεκάρες καὶ ᾿ποθάνω, δὲν σὲ μέλλει.
Τέτοιου εἴδους κλεψιὰ εἶνε βέβαια συγχωρημένη
γιατὶ εἶνε μὲ τοὺς νόμους τοῦ ἀνθρώπου καμωμένη.
Ἐγὼ ὅμως ὁποῦ μόλις τρώγω μιὰ φορὰ τὸν μῆνα
ἂν τὸ κλέψω καὶ τὸ φάγω γιὰ νὰ μὴ μὲ φάγ᾿ ἡ πεῖνα.
Εἶμαι κλέπτης—ποιὸς ὁ λόγος;—γιατὶ ἔκλεψα ἀνόμως·
κι᾿ ἂν ἡ πεῖνα δὲν μὲ φάγει μὲ καταδιωχθῇ ὁ νόμος.

Εἶν᾿ ἡ ἁρπαγὴ ᾿ς τὸν κόσμον τὸ ἐμπόριον ᾿ντυμένη
εἶνε εἰς ὡραίαν κόρην τίγρις μεταμφιεσμένη
μὲ ἐμπόριον ὁ ἄλλος κατορθόνει νὰ σὲ γδύσῃ
καὶ γυμνὸν καὶ πεινασμένον εἰς τοὺς δρόμους νὰ σ᾿ ἀφήσῃ
κ᾿—εἶν ἐμπόριον- -σοῦ λέγει δὲν σ᾿ ἀδίκησα διόλου·
δὲν λέγει πῶς εἶνε τέχνη καὶ κατάρα τοῦ διαβόλου.
Εἶνε ἡ κλεψιὰ ᾿ς τὸν κόσμον τὸ φρικτότερον θηρίον
καὶ γιὰ νὰ τὴν κάμῃς εἶνε ὁ παρᾶς τὸ ἐργαλεῖον.
Νὰ ὁ ἄνθρωπος τί εἶνε μὲ τὴν σκούφιαν κεφαλήν του
καὶ ν᾿ ἁρπάζῃ ηὗρε τέχνην γιὰ δικαιολόγησίν του.

Ἀπορῶ πῶς τοῦ κατέβη τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ κεφάλι
τέτοιον βρωμερὸν θηρίον πάνω εἰς τὴν γῆν νὰ βάλῃ.
Κάθε μία πόλις ἔχει βέβαια καὶ τὴν εἱρκτήν της
ὅπου βάλλῃ τοὺς κακούργους, τοὺς ἀτίμους γιὰ τιμήν της.
Καὶ τοῦ Ἥλιου τοῦ ᾿δικοῦ μας οἱ πλανῆτες γιὰ τιμήν τους;
ἴσως ἔχουν τὸν πλανήτην τὸν δικόν μας γιὰ εἱρκτήν τους,
καὶ οἱ κάτοικοί του εἶνε τρομεροὶ κακοῦργοι ὅλοι
τόσον ὥστε τοὺς φοβοῦνται κ᾿ οἱ θεοὶ καὶ οἱ διάβολοι
κ᾿ εἶν᾿ ὁ χρόνος δικαστής τους καὶ ἡ φύσις εἶν᾿ ὁ νόμος
καὶ ὁ θάνατος θερίζει σὰν μεγάλῃ λαιμητόμος.

Ἄνθρωπε μὲ τὴν μεγάλην κ᾿ ὑψηλήν σου φαντασίαν,
τί ἀπέκτησες εἰς ὅλην τὴν μακράν σου ἡλικίαν;
μιὰν ὡς βάσιν σου θρησκείαν, μίαν γλῶσσαν εἰς τὰ χείλη,
τὸν μετάλλινον θεόν σου, τὸ σπαθὶ καὶ τὸ κονδύλι·
ἂν ἡ γῆ κανένα ζῶον τελειώτερον ἐγέννα
δὲν θὰ ἄξιζε διόλου τὸ σπαθί σου καὶ ἡ πέννα·
δὲν θὰ ἄξιζε διόλου ὁ μετάλλινος θεός σου,
ὅλα σου μηδὲν νὰ ἦτο καὶ αὐτὸς ὁ ἑαυτός σου·
κι᾿ ἀντὶ ἄνθρωπος θὰ ἦσουν ἐὰν ὄχι γάττος, σκύλλος,
τὸ ἐλάχιστον θὰ ἦσουν ἀνωτάτου βαθμοῦ γρύλλος·
ἴσως τότ᾿ ὁ κόσμος ὅλος δὲν θὰ ἦτο ἄνω κάτω,
ἀλλ᾿ εἰρήνη καὶ ἰσότης, καὶ ἡ γῆ ἂν ἐκαυχᾶτο
γιὰ τὸ τέλειον της ἔργον, δὲν θὰ ἦτο ἐντροπή της.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν εἶναι ἴσως τέλειος πλανήτης.
Ἂν ὁ πλάστης ἐξετάσῃ μέσα εἰς τὸ ἄπειρόν του,
γιὰ νὰ δῇ τὰ ἔργα ὅλων των ἀπείρων πλανητῶν του·
ὑποθέτω ὅτι ὅλους θὰ τοὺς ἐπαινέσ᾿ ἐξ ἴσου,
τῆς γῆς μόνον θὰ τῆς φτύσῃ καὶ θὰ τῆς εἰπῇ κρεμμίσου.